

OPINION

CHEFREDAKTÖR/OPINION OCH KULTUR: JOHAN HAKELIUS johan.hakelius@fti.se

FINANSTIDNINGEN

TORSDAGEN 2 MARS 2000

Privat utväg ur
IMF:s återvändsgränd

PROCESSEN att utse en ny chef för Internationella valutafonden (IMF) har hamnat i en återvändsgränd. De viktigaste aktörerna, EU och USA, har drag för drag försatt sig i en situation där positionerna blivit låsta. En konsensuslösning ter sig inte möjlig. Om den nationella stoltheten så tillåter skulle man kunna få en betydligt bättre lösning än den nu utslagna.

Rekryteringen av en efterträdare till den nu avgångne (franske) IMF-chefen Michel Camdessus gick snett från början. Av någon anledning anses posten vikt för en europé. Den europeiska turordningen dikterade att det skulle bli en tysk. Traditionen bjuder att tjänstemän som IMF-chefen med nödvändighet rekryteras bland tjänstemän i offentliga befattningar.

Tysklands val föll på biträdande finansministern Caio Koch-Weser. I början på veckan lyckades man få EU:s finansminister att sluta upp kring kandidaten, trots förbehåll i Frankrike och Tyskland. Gerhard Schröder har envetet drivit Koch-Wesers kandidatur trots att USA sedan länge först antytt och sedan klart uttalat att USA inte kan acceptera den kandidat Tyskland har valt. Ett chicken race har slutat med en frontalkollision, sedan Koch-Weser nu formellt nominerats till posten. Då det finns två andra nominerade kandidater, skulle frågan i teorin kunna lösas genom enkeltöstning. Men i praktiken är det inte troligt.

VARFÖR USA SÄGER NEJ? Tja, det skulle ju kunna ha något att göra med den amerikanske finansministern Larry Summers erfarenheter från tiden som chefekonom i Världsbanken. Just i Världsbanken har Koch-Weser tillbringat huvuddelen av sin karriär. Samtidigt uppträdde Summers som försvarare inför en IMF-kritisk amerikansk kongress som kräver långtgående reformer inom organisationen. Klart Summers vill ha en IMF-chef som han tror är kapabel att leverera just reformer, även om de inte är så långtgående som kongressen önskar.

HUR BRYTA DÖDLÄGET? Financial Times (FT) har ifrågasatt (22/9) varför tjänstemän som IMF-chefen med nödvändighet måste rekryteras bland tjänstemän i offentliga befattningar. Tidningen har påpekat att det finns exempel på hur framgångsrika tjänstemän har kunnat rekryteras ur den privata sektorn. Till dessa hör Federal Reserves chef Alan Greenspan och den förutvarande amerikanske finansministern Robert Rubin. FT kallar detta för att tjvuskytta till jaktvårdare. De som har erfarenheter från framträdande positioner på de finansiella marknaderna skulle ha en klar fördel i jobbet som IMF-chef, framför en chef som rekryteras ur en byråkrati. Speciellt som IMF:s övriga tjänstemän i mycket saknar dessa erfarenheter.

Rubin vore ett bra val för IMF. Men han är ju amerikan? Bäst vore trots allt om man kunde utse en kompetent och drivande person, i stället för att fördela poster efter nationalitet och senioritet i offentlig förvaltning.

FINANSTIDNINGEN

INGÅR I MODERN TIMES GRUPP

LÄSARSERVICE DYGNET RUNT

Besättning 08-506 245 60
Utbetalning tidning 08-506 245 60
Fax 08-506 245 62
E-post pren@fti.se

VÄXL

08-506 245 00

FAX

08-14 99 30

POSTADRESS

Box 70347, 107 23 Stockholm

BESÖKSADRESS

Kungsgatan 18, 4 tr

REDAKTIONEN

E-post redaktion@fti.se

Fax 08-14 99 30

ANNONSER

Telefon 08-506 245 80

Fax 08-506 245 81

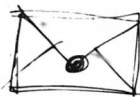
CHEFREDAKTÖR/

ANSVARIG UTGIVARE Per Lundspj 08-506 245 00

CHEFREDAKTÖR/

OPINION OCH KULTUR Johan Hakelius 08-506 245 00

"Egna erfarenheter från de finansiella marknaderna är en fördel i jobbet som IMF-chef."

MARIE SÖDERQVIST raljerar i en artikel den 29 februari över Postens påstådda oförmåga att anpassa sig till

kunderna. Orsaken uppges vara att Posten inte är ett "normalt kommersiellt företag". Det är orovande att Marie Söderqvist, som bär titeln samhällsanalytiker, har så bristfällig kunskap om den verksamhet hon analyserar.

Hon har inte läst in sig på hur Postens hemleveranser fungerar. Den som normalt avgör hur och när ett paket ska levereras är den

avsvandande kunden. Posten kan leverera paketet till mottagaren på dagtid eller på kvällstid eller på något av Postens serviceställen.

Om avsvandaren har skickat ett paket till ett postkontor för att hämtas där, men om mottagaren vill ha paketet någon annanstans finns sedan många år möjlighet att få det.

Inget tvingar Marie Söderqvist eller någon annan att få paketet levererat till hemmet om man inte befinner sig där på dagtid. I stället kan man ange adressen till arbetet. Ett annat alternativ är att be postkontoret där paketet befinner sig att efiersända det till ett kontor

som ligger nära arbetsplatsen, om det passar bättre.

Posten har erbjudit hemleverans av paket på kvällstid i över ett år. Det började vi med efter önskemål från kunderna. Inte bara i "det stressade Stockholms innerstad", där Marie Söderqvist verkar röra sig, förändras människors preferenser och arbetstider. Kraven på flexibilitet och valfrihet är desamma över hela Sverige.

De företag som vill erbjuda sina kunder detta beställer leveranser som när kunderna när och var de önskar.

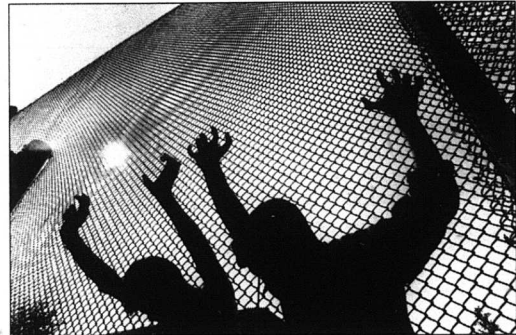
LINDA ANDERSSON
Postens presschef

Straff är humanism

Mesighet bakom medborgargården

SIGNERAT

Det ska svida i skinnet på den som begår brott. Icke-fängelse är den bästa skolan i kriminalitet. Om sociallarvet lär ut att brott lönar sig, så kommer samhället att utvecklas därefter.

Instängslad samhällsfara.

En man, hans chef och chefens dotter åker till landet. En kväll bryter sig två skurkar in i stugan. Vad som först verkar vara ett vanligt rån urartar till misshandel, hot, förödmjukelser – och in på småttimarna det hemskaste hemskade dottern våldtas.

Skurkarna blir på morgonen övermannade av sina offer. Som då INTE ringer till polisen. I stället börjar mannen och chefen hämnas kränkningarna. När det sedan visar sig att dottern slängts i en grop med grisskit och lämnats att dö, övergår hämnden i ren tortyr. Mosade tänder, brutna armar, brända ögonbollar.

Det här är handlingen i Bengt Ohlssons följarsroman "Vägs ände". Samme man är aktuell med "Kode", en pjäs om dödsmisshandeln av John Hron. Ohlsson menar att det finns brott så vidriga att hans medkänsla med föroveraren tar slut. Konstruktiva idéer om återanpassning till samhället har ingen plats. Inte heller förklaringar av typen trassel barndom, klassamhälle, arbetslöshet. En gräns har passerats. Man har nått vägs ände.

DET KOSTAR PÅ att förespråka hårdare straff. Dels tvingas man ta skydd mot en hagelskur av idiotargument, dels anses man svartblå. Den av Ohlsson utmanade pishumanismen är (nästan) lika hegemonisk som på 70-talet.

Ett idiotargument: staten kan inte visa att det är fel att döda genom att själv döda (om dödsstraff). Men ingen ifrågasätter ju fängelse som straff för en kidnappare! Självt jag emot dödsstraff, men av andra skäl: till exempel problemet med oskyldigt dömda.

Ett annat idiotargument: USA har hårda straff och titta på deras

brottslighet. Men fenomenet är för komplext för primitiv statistikexercis. Ta bara hårdhandskade rätts-system som Saudiarabien och Singapore och deras mycket låga brottslighet.

Hämnd är ovärdigt, säger pishumanisterna. Öga för öga, tand för tand är primitivt. Men inte bjuder du en kompis på 30-årsfot om du själv inte fick komma på hennes? Det ska svida att bete sig illa. Den som försöker snacka bort det förklarar krig mot människans sinnen för rättvisa.

Fängelse är en plantskola för brott. Joda. Men det gäller ju även kortare straff. Använder man fantasin lite kan man sätta en pedofili och en bankrånare tillsammans. De kommer garanterat inte att konspirera om nya brott. Så finns det ju andra straff också, samhällstjänst, elektronisk övervakning med mera.

EN INTRESSANT inkonsekvens är pishumanisternas rätt hårda tag mot politiskt inkorrekt brottslingar. På 80-talet knarklangare; på sistone horköpare, hembräntkonsumenter och internetpedofiler. Då drar Segelströmarna plötsligt på sig plituniformalen.

Ännu bättre plantskola för brott är fängelse är: icke-fängelse. För bland andra John Hrons mördare och de unga män som anklagats för gruppvåldtäkter de senaste åren finns en kriminell förhistoria med nästan bara sociallurar som påföljd. Budskapet är glasklart: brott lönar sig.

Samma visa i mobiltelefonrångängem. Glansen från gängledaren, han med mest pengar och tjejer, återspeglas på proselytternas blanka märkesdojor.

De exvärsting jag talat med är

entydiga: det måste svida, och det tidigt, annars är mobilrånnarna snart inne i tung kriminalitet.

Den pragmatiska sidan av hårda straff är att bästa värvningsargumentet för svartblå populister är slapphet i de här frågorna. Se till exempel Sverigedemokraternas kampanjer i svallvägorna av gruppvaldaktarna.

DET FINNS OCKSÅ en sant humanistisk sida. En idé om staten som trygghetsgarant och upprätthållare av våldsmonopol. En medkänsla med underklassen, alltså med dem som framför allt drabbas. Och en syn på människan som ansvarig för sina handlingar. Men de skurkar som har så usel impulskontroll och allmäntaskig neurologisk hälsa att de bara inte kan avvålla sig från brott? Ja, då är långvarig inkapacitering ett adekvat svar.

Att som pishumanisterna ställa hårdare straff i motsättning till socialt samvete är falskt medvetande. För de fortsatta monopolisera debatten riskerar långt fler än Bengt Ohlssons romanfigurer att hamna vid den vägs ände, där Haiders, medborgargården och kallhamrade rånargäng står och hänflinar.

ERIK HÖRSTADIUS

erikhorstadius@hotmail.com 08-506 245 00

Finanstidningens räckvidd
173 000 LÄSARE

FINANSTIDNINGEN
ISSN-1102-482X
VLT PRESS AB
VÄSTERÅS, 2000